

Arthur Ransome – Boj o ostrov

Kapitola XXIV – Vážné zprávy z hausbótu

(...)

Se Zuzaninou pomocí natáhl John plachtu podél horního ráhna a začal ji příšněrovávat. Byli tak zabráněni do práce, že si ani nevšimli člunu, který přirazil u přístaviště, a zaslechli ho, až když zaskřípěl o břeh. Vzhledli a spatřili velkého strážníka, jen tak bez kabátu, jak vytahuje vesla do loďky. Vstal, těžce se kymáčeje, a vylezl na břeh. Pak si vzal kabát a zamířil rovnou do tábora. Byl celý uříčený a v chůzi cosi hledal, až konečně vylovil velký červený kapesník a otřel si jím obličej. Pohlédl dolů na kapitána a prvního důstojníka. „Dobré jitro,“ pozdravil John zdvořile.

„Dobrytro,“ řekl mohutný strážník. „Máte plné ruce práce, co?“

„To ano,“ řekl John.

„Pořád lepší, než v tomhle vedru veslovat.“

„Jedete zdaleka?“ ptala se Zuzana.

„Taky že jo,“ řekl strážník. „A co tu vlastně děláte vy, to bych rád věděl?“

„Tohle je náš tábor,“ řekl John. „Nechcete se posadit a trochu si odpočinout? Moc mě mrzí, že nemáme pivo, ale na stromě zbyl ještě nějaký ten banán.“

Strážník jen zabručel a ani nepoděkoval. Potom vytáhl po delším zápolení z kabátu zápisník a tužku.

„Prosil bych jméno a adresu,“ řekl.

„Jmenuji se John Walker,“ řekl John, „a naše adresa je tady.“

„Walker John,“ říkal si strážník při psaní. Otřel si znovu obličej. „Adresa?“

„Tady.“

„To není žádná adresa,“ řekl strážník. „Kde bydlíte?“

„V těchto stanech.“

Strážník došel až ke stanům a nahlédl do nich. Zuzana se ohradila. „Ještě nemáme ustláno,“ řekla.

V tom se ozvalo z druhého konce ostrova veselé zapískání.

„Je vás víc?“

„Spousta,“ odpověděl John.

„Teď poslyšte,“ řekl strážník, „a koukejte mi odpovídat podle pravdy. Kdy jste byli na člunu pana Turnera?“

„Nikdy jsme se k němu ani nepřiblížili,“ řekl John, „až na ten den, kdy jsem jel panu Turnerovi něco vyřídit.“

„Jen nepovídej,“ řekl strážník. „Na tohle ti nenaletím. Nechali jste tam pěkný rambajs.“

„Sammy!“

Jak strážník zaslechl ten jasný zvonivý hlas, dočista zkoprněl.

(...) „Myslel jsem, že by mohli vědět nejspíš o tom vloupání oni, když už jednou na hausbótu byli. Neměl jsem ani tušení, že jsou to vaši přátelé.“

„Samozřejmě že jsou,“ řekla Nancy, která zrovna přišla do tábora a shodila na zem balík stanových tyčí. „Nikdy si hausbótu strýčka Jima ani nevšimli. Můžete se k strýčkovi Jimovi vrátit a vyřídit mu to. Nebo se zmocníme jeho lodi a zajmeme ho!“ dodala, obracejíce se k Johnovi.

(...)

Po cestičce od přístavu přišla Peggy Blackettová s obrovským rancem přes rameno a za ní Titty a Roger s příkrývkami a rybářskými pruty.

(...) „Poslyšte, víte co se stalo?“

„Co?“

„Víte, jak nám po vás Starý a Mladý Billy vzkázali, abychom vyřídlily strýčkovi Jimovi, že si má dát na hausbót zámek? Tak tedy měli pravdu.“

„Někdo vyloupil strýčkův hausbót,“ řekla Peggy.

„Já věděl, že se něco stalo, když jsem viděl ráno všechny ty lodě,“ řekl John.

„Když byl kapitán Flint pryč, napadli jeho loď nějací jiní piráti,“ vyprávěla Nancy. „Někam odjel, víte, zrovna tehdy, jak jste to říkali. My jsme se zmýlily. Ta světla, co jsme viděly na hausbótu, když jsme sem pluly ve tmě, nebyla jeho. Byla to světla těch lupičů. V té chvíli byli právě u své hnusné práce.“

„Ta světla viděl ještě někdo,“ pokračovala Peggy. „Řidič motorového člunu, a ten věděl, že strýček je pryč. A tak se tam ráno zajel podívat a našel dveře od kajuty dokořán a celou místnost vzhůru nohama. Přišel to říct mamince a maminka telegrafovala strýčku Jimovi. Přijel včera v noci a hned se rozběhl na hausbót, ale všechno bylo v takovém nepořádku, že se zase vrátil i s papouškem k nám a zůstal u nás přes noc.“

„Zuřil jako šílenec,“ vykládala Nancy. „A papoušek byl tak rozzlobený, že nepromluvil ani slovo.“

„Chvílemi byl rozzuřený a chvílemi smutný,“ vyprávěla Peggy. „Povídal, že by mu bylo jedno, kdyby mu vzali všechno, co má, jenom ne to, co zrovna ukradli. Vzali mu prý jeho starý lodní kufr s psacím strojem a s knihou, kterou psal celé léto a měl s ní tolik práce, že se s námi nemohl kamarádit jako dřív. Povídal, že si ten kufr asi odvezli, protože byl hodně těžký. Ani nevěděl, co ještě ukradli. Ale vyházeli mu všechny skříňky na zem a všechno na lodi rozbili na cimprcampr. Povídal, že je to horší než jarní úklid. Chvílemi byl jenom skleslý a neříkal nic, ale pak se zase rozzuřil a začal běsnit, že jezero je plné všelijakých uličníků, a nadával na vás...“

„Vždycky si myslí, že máme ve všem prsty,“ řekl John.

„Chtěla jsem mu zrovna říct, že jste to nemohli být v noci vy,“ vyprávěla Nancy, „protože když jsme viděli světlo na jeho lodi, byli jste zrovna nahoře na Amazonce, ale Peggy do mě ještě včas šťouchla, a já si vzpomněla, že my přece ležely v posteli, a zmlkla jsem. A v duchu jsem si říkala, jaké je to velké štěstí, že už máme dovoleno s vámi tábořit. Všichni byli tak rozčilení, že nám to mohl každou chvíli někdo zakázat. Tak jsme raději proklouzly ven, všechno jsme si naložily na *Amazonku* a schovali ji nahoře na řece.“ (...)

„Vrátily jste se včera ráno včas?“ zeptala se Zuzana.

„Taktak, ale stihly jsme to,“ řekla Nancy.

„Stačily jsme sotva skočit oblečené do postele a už přišli a tloukli nám na dveře.“ vyprávěla Peggy.

„Poslyšte,“ řekl John, „to se vlastně někdo vloupal na hausbót zrovna tu noc, kdy jsme vedli válku.“

„Samozřejmě,“ řekla Nancy. „Vždyť jsem ti to říkala. Viděly jsme jejich světlo na hausbótu. Kdybychom to byly věděly, mohly jsme je všechny zajmout a strýček Jim by byl navěky naším vděčným otrokem.“

„Tak Tytty možná opravdu něco slyšela,“ řekl John.

„Možná že ti piráti, co jsme slyšela, byli ti samí, co vydrancovali loď kapitána Flinta,“ zamyslela se Titty.

„Vážně jsi slyšela piráty?“ ptala se Nancy.

„Jeli kolem na loďce, když jsem kotvila s *Amazonkou*,“ vyprávěla Titty.

„To byli asi ti lupiči,“ řekla Nancy. „My viděly jejich světlo a potom jsi je slyšela ty. Ale vůbec mi nejde do hlavy, jak strýčka Jima napadlo, že s tím máte něco společného.“

„Samozřejmě že jsme s tím nic společného neměli,“ řekl kapitán John.

„U sta hromů,“ zvolala Nancy, „to mi přece nemusíte povídat. Ale je mi divné, jak na to přišel.“

Kapitán John byl celý nesvůj.

„Když jsem mu tenkrát jel vyřídit, co říkali uhlíři, a řekl jsem mu, že jsme se jeho hausbótu ani nedotkli, vůbec mi nevěřil.“

„A proč by ti neměl věřit?“

„Víte,“ začal kapitán John. „Ale poslyšte, kapitáne Nancy, vždyť na tom vůbec nezáleží.“

„Ale samozřejmě, že záleží,“ řekla Nancy. „Sammy by sem přece nikdy nepřišel čmuchtat, kdyby něco neslyšel od strýčka Jima.“

„Táhne se to ode dne, kdy jsme vás prvně viděli,“ řekl kapitán John. „Jak jsme tehdy mysleli, že po vás strážil. Viděl nás, když jsme se pluli po jezeře podívat, kam máte namířeno, a myslel, že jsme mu tu raketu dali na střechu kajuty my.“

Nancy zrudla tak strašně, že to bylo vidět i pod opálením.

„Tohleto dám hned do pořádku,“ prohlásila. „Byl na tebe hodně sprostý?“

„Řekl mi, že jsem lhář,“ odpověděl John. „Ale na tom teď už vlastně nesejde.“

„I sejde,“ řekla Nancy. „Peggy!“

„Pane!“

„Vylož z *Amazonky* všechny zbylé zásoby, sundej stěžeň a plachtu a přivez ji k přístavišti. Pane první důstojníku a kapitáne Johne, nemáte v táboře tužku a kousek papíru? A budu potřebovat kousek uhlíku z vašeho ohniště.“

John zašel do stanu a přinesl sešit a tužku. Nancy si lehla na zem a chvíli psala; za každým slovem naslinila tužku a tlačila na ni jako na poleno. Dvakrát zlomila špičku a musela ji znovu ořezat.

„Sliním ji, aby psala pěkně černě,“ vysvětlovala, když si povšimla, v jakém ustrnutí se na ni Zuzana dívá.

Titty a Roger na ni zírali s otevřenou pusou.

Když dopsala, vstala a sebrala z ohně kousek zuhelnatělého dřívka. Vytrhla popsany list a na zadní straně jej načernila spáleným dřevem. Potom jej složila a zastrčila si jej do kapsy.

„Loď je připravena, pane!“ volala od přístaviště Peggy.

„Vrátím se brzy,“ řekl její kapitán.

„Ale co chceš vlastně udělat?“ ptal se John, když Nancy odrážela od břehu.

„Dát mu černou pečeť,“ řekla Nancy a veslovala se značným cákáním pryč.

Kapitola XXV - Kapitán Flint dostane černou pečeť

(...)

Kapitánu Flintovi (alias strýčku Jimovi)

John se hausbótu nikdy ani nedotkl. Řekl jsi mu, že je lhář, ale on žádný lhář nebyl. Lhář jsi byl ty. Přišel tě s nasazením života varovat, že divoši chystají útok na tvůj hausbót. Vzkázali ti to Mladý a Starý Billy. Ale ty jsi ho ani nevyslechl. Ještě jsi mu řekl, že je lhář. Ty tak víš, co je vděčnost. A teď tě oloupili. Přejdu ti to. Ze srdce ti to přeju. Jestli chceš vědět, kdo ti podpálil před nosem loď (viz Filip španělský, anglická invaze) a nechal ti vybouchnout na střeše kajuty minu, tak to byla níže podepsaná. Zasloužil sis to. Tohle je černá pečeť, poslední hrozba a varování pirátů. Od teďka už tě žádný slušný člověk nebude chtět za strýčka.

Nancy Blackettová
(pirát a Amazonka)

„Hej, Nancy,“ zvolal kapitán Flint z okna kajuty.

Ale kapitán Nancy chtěla Vlaštovkám ukázat, že nevede s nepřítelem žádné vyjednávání, a už veslovala ze zátoky.

„Proboha živého,“ řekl si kapitán Flint, „tak to přece jen byly zase ty uličnice.“

RANSOME, Arthur. *Boj o ostrov*. 3. vyd. Praha: Albatros, 1982.

- 1) Kdo vystupuje v ukázce? Kdo tvoří posádku *Amazonky* a kdo *Vlaštovky*?
- 2) Jakou přezdívku má strýček Jim? (Kdo to byl?)
- 3) Jak tráví děti letní prázdniny?
- 4) Co dělaly děti v noci a kde měla být děvčata Blackettova?
- 5) Co nepříjemného se stalo strýčkovi Jimovi?
- 6) Proč obviňuje Johna?
- 7) Co je to černá pečeť?
- 8) Titty slyšela lupiče nejen mluvit, ale i něco zahrabávat. Co to bylo?
- 9) Najdou děti poklad?
- 10) Kniha je téměř 100 let stará (vyšla poprvé r. 1930). Oslovuje stále dnešní děti? Proč?

Řešení:

- 1) Vlaštovka: sourozenci Walkerovi - John (kapitán), Zuzana (první důstojník), Titty (první námořník) a Roger (plavčík); Amazonka: Sestry Nancy (vlastním jménem Lilly; kapitán) a Peggy Blackettovy.
- 2) Kapitán Flint. (Slavný pirát z knihy Ostrov pokladů – L. Stevenson)
- 3) Táboří na pustém ostrově nedaleko statku, který si rodina Walkerových pronajala jako letní byt, plachtí a kamarádí se s domorodými děvčaty Blackettovými.
- 4) Válčily, či loď bude vlajková, vůdčí. Jedna skupina druhé měla zajmout loď. Vyhrála posádka Vlaštovky. Děvčata z Amazonky (Peggy a Nancy) měla být v posteli, byly na tajné výpravě.
- 5) Někdo mu tu noc vykradl hausbót.
- 6) Protože jel kolem, když mu Nancy dala na střechnu světlice – chtěly ho vyrušit od práce, aby se jim věnoval.
- 7) Poslední hrozba a varování pirátů.
- 8) Strýčkův kufr s deníky z cest a jeho rozepsaná kniha.
- 9) Najdou, ale pro ně to je bezcenné, pro strýčka poklad.
- 10) Ano – má svižný a hlavně pravděpodobný děj, čtivý jazyk, prožitek...